

ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ ΑΘΗΝΑΣ

Νέα φοροεισπρακτικά μέτρα υποβαθμίζουν διαρκώς τη θέση μας Νέες ρυθμίσεις απαξιώνουν τα Ασφαλιστικά μας Ταμεία

Οι απανωτές δέσμες φοροεισπρακτικών και αντιασφαλιστικών μέτρων που εξαπολύει η κυβέρνηση κατά των δικηγόρων έρχονται σε συνέχεια της γενικευμένης επίθεσης κατά των εργαζόμενων στρωμάτων, της υποβάθμισης των εισοδημάτων, των όρων εργασίας και των κοινωνικών παροχών. Η κυβέρνηση έχει πρακτικά κηρύξει στάση πληρωμών απέναντι στους εργαζομένους, τη στιγμή που εξυπηρετεί με ευλάβεια το τοκογλυφικό χρέος απέναντι στους έλληνες και ξένους τραπεζίτες –δανειστές του Δημοσίου. Η πολιτική αυτή περνά μέσα από την ακύρωση των κοινωνικών κατακτήσεων και την υποβάθμιση σε βαθμό εξαθλίωσης της οικονομικής θέσης των λαϊκών και μεσαίων στρωμάτων. Εκφράζεται με την κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων, την εξοντωτική φορολόγηση του λαϊκού και μεσαίου εισοδήματος, την αποδιάρθρωση και διάλυση των Ταμείων, την μετατροπή της υγείας, της εκπαίδευσης και της δικαιοσύνης, από κοινωνικά αγαθά σε κερδοφόρα πεδία εκμετάλλευσης όπου παντελώς καμία πρόσβαση δεν θα έχουν πια τα λαϊκά στρώματα.

Δεν πρόκειται για κάποιο είδος «ρατσισμού κατά των δικηγόρων», όπως αμήχανα υπέθεσε η ηγεσία του ΔΣΑ. Είναι στα πλαίσια της ακραία νεοφιλελεύθερης πολιτικής της κυβέρνησης που καταργούνται οι ελάχιστες αμοιβές, που θεσμοθετούνται αφόρητα φορολογικά βάρη, που απαξιώνεται η κοινωνική ασφάλιση. Είναι στα ίδια πλαίσια που εξαπολύεται η χυδαία προσπάθεια να απαξιωθούν οι δικηγόροι ως «προνομιούχοι», «φοροδιαστρώματα που πολύεται η χυδαία προσπάθεια να απαξιωθούν οι δικηγόροι ως «προνομιού- φεύγοντες», «ευνοημένοι» κ.ό.κ., όπως έχει συμβεί και με άλλα κοινωνικά έχουν κατά καιρούς τεθεί στο στόχαστρο της κυβέρνησης.

– Η ηγεσία του ΔΣΑ συνένοχη –

**ΝΑ ΑΝΤΙΣΤΑΘΟΥΜΕ ΜΕ ΟΠΛΟ
ΤΟΥΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΥΣ ΜΑΣ ΑΓΩΝΕΣ!**

Ενάντια στη νέα φοροεισπρακτική επιδρομή

Ήδη, η επιβολή ΦΠΑ 23% στις δικηγορικές αμοιβές έχει επιτείνει δραματικά το αδιέξοδο της μεγάλης πλειοψηφίας των δικηγόρων, ενώ παράλληλα έχει αυξήσει το κόστος πρόσβασης στη Δικαιοσύνη για μεγάλο τμήμα των μεσαίων και λαϊκών στρωμάτων.

Από τη μια πλευρά, η δικηγορική ύλη τείνει να συρρικνωθεί, καθώς το υψηλό κόστος αποθαρρύνει ολοένα περισσότερους εργαζομένους από την προσφυγή στα Δικαστήρια. Από την άλλη, οι δικηγόροι υποχρεώνονται να απορροφήσουν τμήμα ή και ολόκληρη την επιβάρυνση ΦΠΑ εις βάρος των αμοιβών τους, έτσι ώστε η ανεξάρτητη άσκηση του επαγγέλματος να έχει καταστεί από δυσχερή έως αδύνατη.

Επιπλέον, με την επιβολή προκαταβολής φόρου 15% δίνεται το οριστικό χτύπημα στο μεσαίο και χαμηλό δικηγορικό εισόδημα. Στην ουσία αυξάνονται με τον τρόπο αυτό τα πάγια έξοδα του δικηγόρου, ο οποίος καλείται να αποδώσει φόρο προκαταβολικά, και επί φορολογητέας ύλης που δεν έχει ακόμη προσδιοριστεί.

Τα σχετικά με την εφαρμογή του μέτρου παραπέμπονται στην έκδοση υπουργικής απόφασης, στα πλαίσια μιας προσπάθειας πρόσκαιρης εκτόνωσης των αντιδράσεων. Ωστόσο τα αποτελέσματα είναι και εδώ καθορισμένα εκ των προτέρων – αντίστοιχα με την επιβολή του ΦΠΑ.

Τα αλληπάλληλα φορολογικά μέτρα ασκούν στο δικηγορικό κλάδο αφόρητες πιέσεις, πλήττοντας ιδίως τα μικρομεσαία στρώματα της δικηγορίας και τους συναδέλφους που εργάζονται ως έμμισθοι σε γραφεία άλλων ή σε δικηγορικές εταιρείες. Οι πιέσεις που ασκούνται στο δικηγορικό εισόδημα ενισχύουν τις τάσεις συγκέντρωσης της δικηγορικής ύλης και υπαλληλοποίησης μεγάλου τμήματος συναδέλφων, καθώς οι νέες συνθήκες καθιστούν αβάσταχτη την ανεξάρτητη άσκηση του επαγγέλματος, ενώ αντίθετα συνιστούν πρόσφορο πεδίο δραστηριοποίησης δικηγορικών εταιρειών. Ενισχύουν όμως και την τάση φυγής από το επάγγελμα για μεγάλο αριθμό δικηγόρων. Επιπλέον, η εφαρμογή του ΦΠΑ συμπίεζει ακόμη περισσότερο τους συναδέλφους που εργάζονται ως υπάλληλοι σε δικηγορικά γραφεία ή εταιρείες, και μάλιστα διττά: αφενός η δυνατότητα προσωπικής πελατείας, που αποτελεί και το μόνο τρόπο εξόδου από την υπαλληλική σχέση, περιορίζεται δραστικά λόγω της αύξησης συνολικά του κόστους για τον εντολέα. Αφετέρου, δεν είναι λίγα τα παραδείγματα των γραφείων/εταιρειών, τα οποία επιβαρύνουν τους συναδέλφους και υπαλλήλους τους με το 23% του Φ.Π.Α., καθότι τυπικά εργάζονται ως ανεξάρτητοι επαγγελματίες, συνεργαζόμενοι με αυτά.

Όλα τα παραπάνω μέτρα, επιβάλλονται από την κυβέρνηση με την υποκριτική επίκληση της απόδοσης κοινωνικής δικαιοσύνης και της αναλογικής κατανομής φορολογικών βαρών. Κι όμως, είναι εκείνη που κατήργησε τα γραμμάτια προείσπραξης, τη μόνη θεσμική πρόβλεψη που ήταν ικανή να διασφαλίσει παράλληλα το ελάχιστο της αξιοπρεπούς αμοιβής για τους δικηγόρους και την άμεση απόδοση αναλογικού φόρου στο Δημόσιο και των παρακρατήσεων υπέρ των Ταμείων. Με καταργημένη πλέον τη ελάχιστη αμοιβή, ο δικηγόρος είναι πλέον ευάλωτος όσο ποτέ στις πιέσεις του εργοδότη, ο οποίος και θα επιβάλλει την μετακύληση του σχετικού κόστους σε βάρος του δικηγορικού εισοδήματος.

Όχι στη διάλυση των Ταμείων

Η κοινωνική ασφάλιση αποτελεί κορυφαία κατάκτηση του εργατικού κινήματος και μέσο αναδιανομής εισοδήματος. Είναι αυτός και ο λόγος που έχει επί πολλά έτη τεθεί στο στόχαστρο των κυβερνήσεων ΠΑΣΟΚ και ΝΔ. Αφενός η επιμήκυνση του εργασιακού βίου αλλά και οι περικοπές των πάσης φύσεως κοινωνικών δαπανών αποτελούν συνεπή στόχο των νεοφιλελεύθερων πολιτικών που έχουν εφαρμόσει τα δύο κόμματα εξουσίας κατά τα τελευταία χρόνια. Αφετέρου αναδεικνύεται σε πεδίο δόξης (και κερδοφορίας) λαμπρό για τις ιδιωτικές ασφαλιστικές εταιρείες, οι οποίες χρόνια τώρα διαφημίζονται από τον ίδιο το Δ.Σ.Α.

Ήδη, με το νόμο Σιούφα, οι ασφαλισμένοι μετά την 1-1-1993 έχουν απολέσει κάθε προσδοκία συνταξιοδότησης. Οι ασκούμενοι δικηγόροι αλλά και οι δικηγόροι κάτω της πενταετίας, ασθμαίνουν για να καταφέρουν να καταβάλλουν, με τους σημερινούς μισθούς και συνθήκες εργασίας, το ποσό των

1.700 ευρώ ετησίως. Παράλληλα, οι άνω 5ετίας δικηγόροι καλούνται να καταβάλλουν 3.500 ευρώ ετησίως για εισφορές στον Τομέα Ασφάλισης Νομικών, στον Τομέα Επικουρικής Ασφάλισης Δικηγόρων και στους Τομείς Υγείας και Πρόνοιας των Δικηγόρων, ποσό που αναλογεί σε 300 ευρώ σχεδόν ανά μήνα, τη στιγμή που οι ασφαλισμένοι μετά την 1η-1-1993 θα λαμβάνουν μετά 40 χρόνια δικηγορίας σύνταξη της τάξης των... 450 ευρώ με την τρέχουσα αναλογιστική μελέτη. Αντίστοιχα έχει ματαιωθεί η προσδοκία των προ του 1993 ασφαλισμένων, οι οποίοι, ύστερα από τους νόμους Ρέππα και Πετραλιά, πρόκειται να λάβουν σύνταξη της τάξης των 800 €. Ακόμη και αυτά, δε, υπό την προϋπόθεση ότι το Ταμείο θα έχει τη δυνατότητα, αφού οι συντάξεις θα καταβάλλονται εξ ιδίων πόρων.

Όλα αυτά μάλιστα από Ταμεία που έχουν κατά πολύ περισσότερους ασφαλισμένους παρά συνταξιούχους. Το Ενιαίο Ταμείο Ανεξάρτητων Απασχολούμενων (πρώην ΤΣΑΥ, Ταμείο Νομικών, ΤΣΜΕ-ΔΕ, ΤΥΔΕ-ΤΠΔΕ κλπ.) είναι η σημερινή κληρονομιά μας του Ν. 3655/2008 (της Πετραλιά) για την οποία δεν τύχαμε ευεργετήματος απογραφής και με το νέο ν. 3863/2010 φορτώνονται στην πλάτη μας πέντε έτη επιπλέον ασφάλισης ως προϋπόθεση συνταξιοδότησης (40ετία δουλειάς και ηλικία 60 ετών).

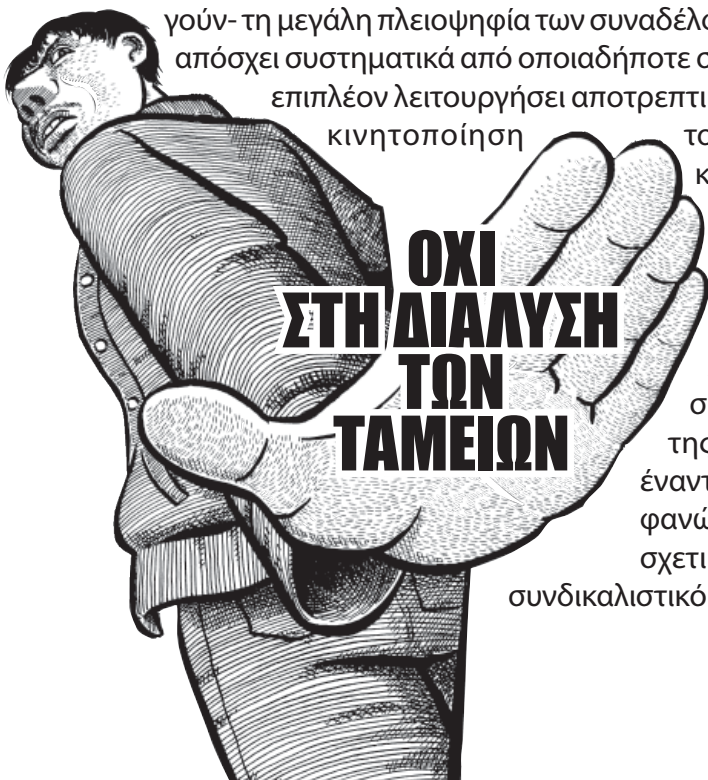
Σήμερα, κυριαρχεί η εικόνα της διάλυσης των Ταμείων. Το 32% των δικηγόρων αδυνατούν να καταβάλουν τις ασφαλιστικές τους εισφορές, ενώ κι εκείνοι που το κατορθώνουν, φτάνουν συνήθως στα ακραία οικονομικά τους όρια για να το πετύχουν. Η προσδοκία συνταξιοδότησης έχει ματαιωθεί οριστικά. Οι υπηρεσίες πρόνοιας του ΤΠΔΑ είναι απαξιωμένες και σχεδόν ανύπαρκτες. Παράλληλα, το ταμείο απομυζείται από τις φαρμακευτικές εταιρείες αλλά και από ιδιωτικά διαγνωστικά κέντρα στα οποία καταφεύγουν οι ασφαλισμένοι υποχρεωτικά, ελλείψει στοιχειωδών παροχών υγείας στα πλαίσια του ΤΠΔΑ. Το ίδιο το Δημόσιο δεν έχει αποδώσει και οφείλει στα Ταμεία πολλά εκατομμύρια ευρώ που αντιστοιχούν στην υποχρέωση συμμετοχής του. Κι όμως, σε μια τέτοια συγκυρία έρχεται η κυβέρνηση να καταργήσει τα γραμμάτια προείσπραξης, τον μόνο βέβαιο και άμεσα αποδοτέο πόρο για τα Ταμεία. Το πνεύμα της «ανταποδοτικότητας» που εισήγαγαν οι κυβερνήσεις ΠΑΣΟΚ –ΝΔ στην κοινωνική ασφάλιση μετατρέπεται κι αυτό σε κοινή φάρσα.

Απέναντι στη λογική της διάλυσης των Ταμείων θα πρέπει να προτάξουμε μια άλλη λογική, της υπεράσπισης της κοινωνικής ασφάλισης, της τόνωσης του αναδιανεμητικού χαρακτήρα της, της στήριξης των Ταμείων μας. Απέναντι στις διαδοχικές μεταρρυθμίσεις που μεταφέρουν σταδιακά το κόστος ασφάλισης στους ίδιους τους ασφαλισμένους, αντιτάσσουμε την ανάγκη διεύρυνσης των κοινωνικών πόρων των Ταμείων. Μια τέτοια λογική περνά πρωτίστως από τη διατήρηση και επέκταση των γραμματίων προείσπραξης και των αντίστοιχων παρακρατήσεων υπέρ των Ταμείων. Πρόκειται για θεσμό κοινωνικά δίκαιο, ικανοποιεί το αίτημα απόδοσης της εργοδοτικής εισφοράς στην κοινωνική μας ασφάλιση έναντι των υπηρεσιών που παρέχουμε.

Εν μέσω ενός καταγίσιμου μέτρου που έχουν ήδη οδηγήσει –αλλά και θα συνεχίσουν να οδηγούν- τη μεγάλη πλειοψηφία των συναδέλφων σε αδιέξοδο, η ηγεσία του ΔΣΑ (παλιά και νέα) έχει απόσχει συστηματικά από οποιαδήποτε σοβαρή προσπάθεια απόκρουσης των μέτρων και έχει

επιπλέον λειτουργήσει αποτρεπτικά προς οποιαδήποτε μαζική διαδικασία (όπως Γ.Σ.) ή κινητοποίηση

του κλάδου. Πρόκειται για τις καταστροφικές για τους δικηγόρους συνέπειες ενός συγκεντρωτικού και γραφειοκρατικού συνδικαλισμού που έχει κυριαρχήσει στο ΔΣΑ και είναι αδύνατο όχι απλά να συγκρουστεί με τις κυβερνητικές επιλογές, αλλά συχνά ακόμη και να διαχωριστεί από αυτές. Ήδη, η σημερινή ηγεσία του Συλλόγου –που αρνείται, όπως και η ηγεσία Παξινού, να συγκαλέσει Γ.Σ.- καλλιεργεί την εντύπωση πως στο θέμα της παρακράτησης φόρου 15% έχουμε πετύχει μια νίκη έναντι των κυβερνητικών επιδιώξεων, τη στιγμή που καταφανώς η μετάθεση του ζητήματος στο χρόνο έκδοσης της σχετικής Υπουργικής Απόφασης αποτελεί κοινό πολιτικο-συνδικαλιστικό ελιγμό για να εκτονωθούν οι αντιδράσεις.

Η κυβερνητική πολιτική δεν αντιπαλεύεται με δήθεν οργισμένα δελτία τύπου. Ανατρέπεται με τη μαζική ενημέρωση και κινητοποίηση των δικηγόρων, με τη μαχητική υπεράσπιση των δικαιωμάτων μας.

Περισσότερο από ποτέ, κάθε αυταπάτη προσωπικού βολέματος έχει σήμερα ακυρωθεί. Από την άλλη, ο χειρότερος τρόπος για να την αποκρούσουμε είναι να σκύψουμε το κεφάλι και να μπούμε στην παραλυτική λογική της ηττοπάθειας. Με τους αγώνες προηγούμενων χρόνων πετύχαμε τη σταδιακή απόδοση στο Τ.Ν. των παρακρατηθέντων ποσοστών Φ.Μ.Α. 1998 – 2004. Αποτρέψαμε την κατάργηση των παραστάσεων στα μεγάλα συμβόλαια. Την αναστολή απελευθέρωσης επαγγελματικών μισθώσεων άρθρου 4 ν. 1953/91, την ανατροπή του περιορισμού θεσμικού ρόλου του συνηγού από την ηγεσία του Αρείου Πάγου, τη θέσπιση της παραγράφου 2 άρθρου 349 Κ.Ποιν.Δ., την τριετή αναστολή του ν. 2084/1992, τη σταδιακή και όχι ενιαία αύξηση των εισφορών – ανάσα για το νέο δικηγόρο, την αποτροπή κατάργησης κλιμάκωσης για τους κάτω της 5ετίας δικηγόρους.

Στο ίδιο νήμα συλλογικών αγώνων και κινητοποιήσεων του κλάδου,

Αντιπαλεύουμε

- τη νέα φοροεισπρακτική επιδρομή
- τη διάλυση των Ασφαλιστικών Ταμείων

Διεκδικούμε

- Αναμόρφωση και επέκταση των γραμματίων προείσπραξης και άρα των εισφορών στα ταμεία. Υποχρεωτικές παραστάσεις στις συμβάσεις με αντικείμενο υψηλής αξίας
- Απόδοση όλων των οφειλών του Δημοσίου στα ταμεία
- Μείωση των εισφορών – αύξηση των συντάξεων. Καμία αύξηση των ορίων ηλικίας. Σύνταξη στο 80% του μισθού του Εφέτη
- Κατάργηση των ν. 2084/1992, 3029/2002, 3655/2008 και 3863/2010 (νόμοι Σιούφα και Ρέππα, Πετραλιά και Λοβέρδου). Κατάργηση της διάκρισης ασφαλισμένων προ και μετά της 1-1-1993. Επαναφορά των προ του '83 ρυθμίσεων
- Ανακλιμάκωση των εισφορών με βάση την εισφοροδοτική ικανότητα
- Αυτοδιοίκηση των ταμείων. Κατάργηση του Κυβερνητικού Επιτρόπου
- Πλήρη ιατροφαρμακευτική περίθαλψη για όλους τους συναδέλφους
- Καταβολή των εισφορών των έμμισθων και ασκούμενων δικηγόρων από τον εργοδότη
- Υποχρεωτική και δωρεάν ασφάλιση των ασκούμενων, δωρεάν υπολογισμός του χρόνου θητείας
- Κατάργηση της διάκρισης των πριν και μετά την 1/1/1993 ασφαλισμένων
- Θέσπιση υποχρεωτικού ορίου εξόδου
- Ανακλιμάκωση των εισφορών με τα έτη αλλά και με την εισφοροδοτική ικανότητα

Παλεύουμε συλλογικά για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων μας!

ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ ΑΘΗΝΑΣ